అమ్మ

"నా గ్లాసులోక్కూడా వోంచు ... నాకూ తాగాలనుందీ రోజు..." నౌషాద్ వేపు చూస్తూ అన్నాడు శాస్త్రి.

నౌషాద్ ముఖంలో ఆశ్చర్యం పురి విప్పింది.

శాస్త్రి మంచివాడు. మిలటరీలో వుద్యోగం చేస్తున్నప్పటికీ 'మందు' కొట్టకుండా మడికట్టుకున్న విచిత్రమైన వ్యక్తి!

"తాగాలనుకునేవాడివి బిడియపడ్తావేం? ... నిజంగా తాగాలనుంటే చెప్పెయ్...నిండు సీసా తెస్తాను..." మళ్ళీ కొంచెం గ్లాసులోకి వొంపుకుంటూ శాస్త్రి కళ్ళల్లోకి చూశాడు నౌషాద్.

"నాకూ చేతనవు తాగటం..."

నవ్వేడు నౌషాద్.

"ఎందుకు నవ్వుతావ్?"

నవ్వు ఆపుకున్నాడు. గ్లాసులో మిగిలివున్న 'రమ్' గొంతులో పోసుకుని, పూర్తిగా కాలిపోబోతున్న సిగరెట్‌ను పెదాల మధ్య ఇరికించి ఆఖరివరకు దమ్ము పీల్చి దూరంగా గిరవాటేశాడు.

"అదికాదు దోస్త్! అలవాటున్నవాడివైతే...నన్నడగకుండానే గ్లాసులోకి వొంపుకొని వూదేసేవాడివి..." మళ్ళీ నవ్వేడు.

శాస్త్రికి ఆ మాటలు వినేసరికి చిన్నతనమనిపించింది. కూర్చున్నవాడల్లా లేచి వెళ్ళి నిండు 'రమ్' సీసా తెచ్చుకొని 'కార్కు' నోటితో వూడతీసి ఆగ్రహంతో గ్లాసునిండా నింపుకుని గటగటా తాగేశాడు.

నివ్వెరపోయాడు నౌషాద్.

నోరంతా తిమ్మిరెక్కి నాలుక మొద్దుబారినట్లయింది.

గుండె మంటగా వున్నదన్పిస్తోంది - మత్తులో మునిగిపోతున్న శాస్త్రి అరమోడ్పు కళ్ళు, నౌషాద్ ముఖంలోకి తేరిపార చూశాయి.

"మరోగ్లాసు పట్టిస్తావా?–" అడిగాడు నౌషాద్.

నౌషాద్ మాటలు తనను అవహేళన చేస్తున్నట్లు 'ఫీ' లయ్యాడు శాస్త్రి.

సీసాలో మందు చివరిబొట్టువరకూ స్వాహాచేసిన శాస్త్రికి మతిస్థిరం తప్పుతోంది.

"నీలో కొత్త మార్పేదో కనిపిస్తోంది శాస్త్రీ...ఈ రోజు నువ్వెందుకు తాగేవో చెప్పగలవా?"

సిగరెట్ వెలిగించిన శాస్త్రి, "పిచ్చి ప్రశ్న!...మరి

రోజూ నువ్వెందుకు తాగుతావ్?" అంటూ యెదురు ప్రశ్న వేశాడు.

"హుఁ...హుఁ...మోజుతగ్గే జీవితాన్ని మర్చిపో వటంకోసం..." శూన్యంలోకి చూస్తూ అన్నాడు నౌషాద్.

"నా కిప్పుడెంతో హాయిగావుంది దోస్త్. ఈ సాయంత్రమే నేను వెళ్ళిపోతున్నాను. అందుకే తాగేను..."

"సంతోషం భాయ్. మళ్ళీ యెప్పుడొస్తావ్?"

"ఇక రాను. మిలటరీ జీవితానికి శాశ్వతంగా గుడ్‌బై! మళ్ళీ నిన్ను కలవలేనేమో...మనం విడిపోయేముందు... ఇద్దరిమధ్యా మర్చిపోలేనంతగా నిల్చిపోగల గుర్తుకోసమే తాగేను...యు బిలీవ్ మి!!"

"నీకేం భాయ్! ఆనందంతో నువ్వింటికెళ్ళిపోతున్నావ్. అమ్మచేతి భోజనం తిన్నతర్వాత మళ్ళీ యిక్కడకు రావాలనిపించదు కదూ!?"

మత్తులో శాస్త్రి ఊగిపోతున్నప్పటికీ అమ్మ గుర్తొచ్చేసరికి నిషా దిగిపోయినట్టయింది. కంటిలో నీరు నిల్చింది. ఇంకా ఏవో భావాలు ముఖంపైన ముద్రపడ్డాయి.

"అవును నౌషాద్" అనేసి నిర్లిప్తంగా నవ్వేడు.

"తల్లి అంటే యెంత గౌరవమో నీ మాటల్లోనే తెలుస్తోంది శాస్త్రి!..." ఇంకా ఏదో చెప్పబోయాడు.

"అమ్మకు సీరియస్‌గా వుందని నాన్న టెలిగ్రామిచ్చాడు. వెడుతున్నాను. అమ్మను బ్రతికించుకునేందుకు వెడుతున్నాను..." కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు.

"సచ్ భాయ్! తల్లిని చూడాలని నీ కెంత తొందరగా వుందో...ఆఖరి ఘడియల్లో కొడుకు తనదగ్గరే వుండాలని ప్రతి తల్లీ కోరుకుంటుంది-అదే మాతృ హృదయం."

నౌషాద్ సానుభూతికి నవ్వేడు శాస్త్రి.

కానీ—

ఆశ, నిరాశలు శాస్త్రి నవ్వును అదుపులో పెట్టేయి.

*   *   *

శాస్త్రికి ఊహ తెలిసినప్పటినుండీ తాతయ్య దగ్గరే పెరిగేడు.

ఎదురింటి గోపీ రోజూ తనతో ఆడుకొనేందుకు వచ్చే వాడు. చీకటిపడగానే 'అమ్మ' దగ్గరకెళ్ళాలంటూ వెళ్ళే వాడు.

గోపి ఆటల్లోనూ, మాటల్లోనూ వాళ్ళమ్మ అతనికి బిస్కెట్లు పెట్టడం, కథలు చెప్పటం, సినీమాకు తీసుకెళ్ళటం లాంటి కబుర్లు ఏవేవో పదే పదే తన చెవిని పడినప్పుడల్లా తన యింట్లో యెవ్వరినీ 'అమ్మా' ని పిలవటంలేదేం? ఇంట్లో తనకు అమ్మలేదా? అసలు తనకు అమ్మంటూనే లేదా? అనే ఆలోచనలు శాస్త్రి పసి మనసులో కందిరీగల్లా ముసిరేవి.

ఒకరోజు అమ్మను గురించి తాతయ్య నడిగేడు.

అప్పుడప్పుడు వచ్చి తనను చూచివెళ్ళే తండ్రినీ అడిగేడు.

తాతయ్య, నాన్న, తనకు అమ్మ ఉందనే చెప్పేరు. తనకూ ఓ అమ్మ వుందనే విషయం తెలీగానే...జామకాయ

తిన్నట్టూ, కొత్తచొక్కా తొడుక్కున్నట్టు అన్పించింది శాస్త్రికి.

శాస్త్రి చిన్ని మనసులో అమ్మను చూడాలనే కోరిక పెద్దదవసాగింది.

ఉండీ కనిపించని అమ్మను చూడాలనీ, అమ్మదగ్గర కెళ్లాలనే వుబలాటం శాస్త్రి పసి మనసులో బలీయంగా ఆరాటపడసాగింది.

అమ్మతో కథలు చెప్పించుకోవాలి! అమ్మ చేత్తో అన్నంముద్దలు తినాలి! అమ్మతోకలసి సినిమాకెళ్ళాలి! అమ్మదగ్గర పడుకుని నిద్రపోవాలి. పదేళ్ళ శాస్త్రిలో ఆలో చన్లెన్నో పరుగుపెట్ట నారంభించాయి.

అమ్మ తనకెందుకు అవుపించదు? అమ్మ ఎట్లావుంటుం దసలు??...

తనకో చెల్లాయి, తమ్ముడుకూడా వున్నారని తండ్రి అప్పుడప్పుడు మాటల్లో చెప్పేడు.

వాళ్ళిద్దరూ అమ్మదగ్గరే వుంటుంటే తను తాతయ్య దగ్గర దూరంగా యెందుకుండా లనిపించింది.

గారాబంగా పెరుగుతున్న శాస్త్రిలో అమ్మను చూడాలనే పట్టుదల యెక్కువైంది.

అమ్మదగ్గర కెళ్ళాలనీ, అమ్మను చూడాలనీ...తాత య్యకు చెప్పకుండా రైలెక్కాడు శాస్త్రి.

వాకిట్లోనే తండ్రి యెదురై యెత్తుకుని ముద్దుపెట్టు కున్నాడు - తనకేసి విచిత్రంగా చూస్తున్న చెల్లాయికీ తమ్ము డికీ 'మీ అన్నయ్య' అని చెప్పేడు.

తండ్రి చేతుల్లోంచి తప్పించుకున్న శాస్త్రి చెల్లాయి, తమ్ముడి బుజాలమీద చేతులేసి వాళ్ళతోబాటు తనూ ఇంట్లోకి నడిచాడు.

ఇంటి నాలుగుమూలలూ తల్లికోసం వెతుకుతున్న శాస్త్రిని "ఏమిటన్నయ్యా వెతుకుతున్నావ్?" చెల్లి అడిగింది.

"అమ్మేది?" ఆశగా అడిగేడు.

"మేడ మీదుంది. పోదాం రా!" అనేసి చెయ్యి పట్టుకుని గబగబా మేడ మీదికి తీసుకెళ్ళింది.

"అమ్మా! అన్నయ్యొచ్చాడే" అంది తల్లితో!

తనివితీరా తల్లిని ఆపాదమస్తకం చూశాడు శాస్త్రి.

ఏమిటో తెలియని, అర్థం కాని మమత శాస్త్రి కళ్ళల్లో ముఖంలో చిందులు తొక్కింది.

శాస్త్రి ముఖంలోకి యెక్కువసేపు చూడలేక దృష్టి మరల్చి ముఖం చిట్లించుకుంది తల్లి.

"అమ్మా!" అంటూ దగ్గర కెళ్ళేడు.

విసవిసా నడుచుకుంటూ గదిలోంచి కిందికి వెళ్ళిపోయింది తల్లి.

మళ్ళీ పిల్చేడు! మళ్ళీ పిల్చేడు!!

తల్లినే వెంబడిస్తూ మేడ మెట్లు దిగి తనూ క్రింది హాల్లోకొచ్చాడు.

కొత్త కావటంవల్ల తల్లి తనతో మాట్లాటంలేదేమో అన్పించింది.

ఇంట్లోవున్న నాలుగురోజుల్లో తల్లి తనతో ఏ ఒక్క రోజూ మాట్లాడలేదు. అన్నం కలిపి పెట్టలేదు. సినిమాకు తీసుకెళ్ళలేదు. తను మాట్లాడించినా సమాధానం చెప్పలేదు.

పదేళ్ళ శాస్త్రి పసిడిమాటలు, అమాయకమైన కళ్ళూ, పాలబుగ్గలు తల్లిని ఆకర్షించలేకపోగా ఆమెలో చికాకును రేకెత్తించాయి. అమ్మకు తనంటే యెందుకిష్టం లేదోనని వంటరిగా కూర్చుని ఏడ్చేడు...

* * *

ఆ రోజే...

"ఏమండీ! వాడిని ఇక్కడినుంచి వెంటనే పంపించేయండి..." శాంతమ్మ భర్తతో అంది.

"ఎందుకు నీకీ పట్టుదల?..." భార్య మనసు మార్చే ప్రయత్నంలో అన్నాడు రాఘవరావు.

"వాడు...నా కళ్ళముందు వుండేందుకు వీల్లేదు" మూర్ఖంగా అంది.

"కొండంత ఆశతో అమ్మను చూచేందుకని వాడొచ్చాడు. నీ మూర్ఖపు ప్రవర్తన ఆ పసివాడి యెదుగుతున్న మనసుమీద యెంత దెబ్బతీస్తుందో నువ్వూహించలేవు శాంతా!..."

"మీ రన్నైనా చెప్పండి. ఈ ఇంట్లో అన్నీ యీ మాత్రంగానైనా వుండాలీ అంటే... వెంటనే నా కళ్ళముందు నుంచి పంపేయండి" మనసులో మాట నిష్కర్షగా చెప్పేసింది.

మనసులో కెలికిన బాధకొద్దీ క్షణికంగా అన్నదేగానీ బిడ్డను తన దగ్గరకు తీసుకోలేక పోతున్నందుకు యమయాతన అనుభవిస్తోంది మానసికంగా.

చెప్పకుండా ఇల్లువదిలి వచ్చిన శాస్త్రికోసం నాలుగో రోజున తాతయ్య వచ్చాడు. తనతో వెంటతీసు కెడతా నన్నాడు మళ్ళీ.

"అమ్మా! వెళ్ళొస్తా..." వనేసి చెప్పిన శాస్త్రి మాటలకు ఎలాంటి సమాధానమూ తల్లినుండి రాలేదు.

తాతయ్యగారింటి కొచ్చేక అమ్మమీద బెంగతో జ్వరమొచ్చింది.

నెలరోజులు మంచంలో వున్నాడు. 'అమ్మొచ్చిందా-అమ్మదగ్గర కెడతా' నని కలువరించాడు.

తాత ఓదార్పు మాటలు, బామ్మ అనురాగం శాస్త్రిని మళ్ళీ మనిషిని చేశాయి.

తల్లి ప్రేమనే రెండు చేతులా రంగరించి పోస్తున్న తాతగారిదగ్గరే పెరిగి పెద్దవాడయ్యాడు.

హైస్కూలు చదువు పూర్తయింది.

శాస్త్రి ఇరవయ్యేళ్ళవా డయ్యాడు.

రెక్కలు విప్పుకున్న శాస్త్రి తహతహ తల్లిదగ్గరే వుండిపోయేందుకు వురకలువేసింది.

తాతగారి ఆదరాభిమానాల నీడల్లోనే సేద తీర్చు కునేందుకు శాస్త్రి ఇష్టపడ్లేదు.

తాతయ్య వద్దని చెబుతున్నా వినకుండా నాన్నగారి ఊరు చేరుకున్నాడు అమ్మకోసం.

చెల్లెలు పెద్దదయింది. తమ్ముడు పొడుగు సాగేడు.

అమ్మకూడా మారిపోయింది. తన వెంట్రుకల నెరు

వులో... పెరిగిన వయస్సులో... పూర్తి మాతృ స్వరూపాన్ని తల్లిలో చూడగలిగేడు.

ఎన్నో ఏళ్ళ తర్వాత తను ఇంటికి వచ్చినా తల్లిలో ఏ విధమయిన మార్పుగానీ, తనంటే అనురాగం కానీ కన్పించనందుకు నొచ్చుకున్నాడు.

కొడుకుపట్ల భార్య చూపిస్తున్న దురభిమానానికి మానసికంగా ఆందోళన పడసాగేడు రాఘవరావు.

ఆ ఆందోళనలో భార్య యందు అనురాగం అసహ్యాంగానూ, మమకారం కోపంగానూ .. రోజురోజుకీ రెచ్చిపోసాగాయి రాఘవరావులో.

భర్త మనసులో వచ్చిన మార్పును, తన పట్ల చూపుతున్న ప్రవర్తనకు భయపడ సాగింది శాంతమ్మ. మిగతా పిల్లలూ తనూ భర్త ఆదరణకు దూరం కావలసి వస్తుందేమో అనే అనుమానం పీడించసాగింది.

ఇంట్లో ఈ విధమైన అశాంతికి కారణం శాస్త్రినని రూఢి చేసుకుంది శాంతమ్మ.

ఈ పరిస్థితిల్లో... వాడు యెప్పటికీ ఇంట్లోనే వుండిపోతే...? అమ్మో! తనీ నరక యాతన భరించలేదు. మళ్ళీ గతం... అప్పటి పరిస్థితి కళ్ళకు కట్టినట్టయింది శాంతమ్మకు.

గదిలో కూర్చుని చుట్ట కాలుస్తూన్న భర్తను సమీపించి పలుకరించింది.

విసుగ్గా, అయిష్టంగా ఇచ్చిన భర్త సమాధానం ఆమెలో రగులుతున్న కోపాన్ని మరింత రెచ్చగొట్టినట్టయింది.

"ఏమండీ! నాభయంఅదేనండీ!...అదే..." భయంతో బాధతో అంది.

"ఏం? నే చస్తాననా?...పోతేనే హాయిగా వుండే ట్టుంది..." ఇంకా ఏదో అనబోయాడు.

"అవేం మాటలండి? ఈ ఇంట్లో మళ్ళీ ఏదో ఘోరం జరుగబోతోంది...అందుకే వాడిని ఇంట్లోనుంచి వెళ్ళి పొమ్మనండి. నాకు తెలుసు...వాడిక్కడుంటే..."

"ఛీ! నోర్మూయ్!! నువ్వు తల్లివి కాదు. రాక్షసివి. కాదు...ఆడ(బ్రాచువి...పొరపాటునైనా వాడి మాటలు వింటే..."

తల్లితండ్రులు తనను గురించి ఘర్షణపడటం చెవులారా వింటున్న శాస్త్రి (బ్రమ్పడిపోయాడు. తను వాళ్ళ జీవితా లకూ ఆనందాలకూ అడ్డుగా వుండకూడదనుకున్నాడు. తన రాకతో అమ్మలో కలిగిన అశాంతిని దూరం చేయాలను కున్నాడు.

అమ్మ నాన్నకు దూరం కాకూడదు. తమ్ముడూ చెల్లీ దిక్కులేనివాళ్ళు కాకూడదు. తనేమైనా ఫర్వాలేదు.

అమ్మ సుఖం, మనశ్శాంతే తనక్కావాలి!

అమ్మ సుఖంకోసం, మనశ్శాంతికోసం ఇల్లు విడిచి వెళ్ళి మిలటరీలో చేరిన శాస్త్రి...మళ్ళీ తల్లి దగ్గరకు వెడు తున్నాడు.

తల్లిని చూడబోతున్నాననే ఉత్సాహం వున్నా... మళ్ళీ తను ఇల్లుచేరుకున్న తర్వాత అమ్మ పరిస్థితి మరింత విషమంగా తయారవుతుందేమోననే భయం పీడించసాగింది.

* * *

శాస్త్రి మనస్సు మబ్బువిడిన ఆకాశంలా ఉంది.

ఇంట్లో అడుగుపెట్టేసరికి తల్లి మంచంలో ఉంది.

"వచ్చేశానమ్మా! నీకోసం ఉద్యోగం కూడా వదిలి వచ్చేశానమ్మా! నిన్ను బ్రతికించుకుంటాను."

తల్లి కళ్ళువిప్పి చూసింది.

తల్లి చూపులో "వచ్చేవా నా తండ్రీ...నా కోసం వచ్చావా" అనే తియ్యని భావనకు విరుద్ధంగా ఏదో భయం బాధ మూగగా అవుపించాయి.

అయినాసరే...ఈ సారి తల్లినివిడిచి దూరంగా వుండేం దుకు ఇష్టపడలేకపోయాడు. ఇరవై నాలుగు గంటలూ సేవలు చేస్తూ తల్లిదగ్గరే ఉంటున్నాడు.

అప్పుడప్పుడు తల్లి తనవేపుచూసే చూపుల్లో ఇమిడి వున్న మూగభావన అర్థంచేసుకోగలుగు తున్నప్పటికీ తను తల్లికి దూరంగా వుండలేకపోతున్నాడు.

తన మంచితనం, అభిమానం అమ్మకు అక్కర్లేక పోయినా-తనకు తల్లి కావాలి! అనురాగం నిండిన ఆమె చల్లని చూపు కావాలి! అమృతం నింపుకున్న ఆమె తియ్యని పలుకరింపు కావాలి!

రోజులు గడుస్తున్నాయి—

తల్లి అనారోగ్యం నుంచి కోలుకుంటుందనే ఆశ... ఆశగానే మిగులుతున్నందుకు మానసికంగా కృంగిపోతు న్నాడు శాస్త్రి.

"ఎందుకు బాబూ, నీలో నువ్వట్లా కుమిలిపోతావ్? అది నీతో మాట్లాడకపోయినా నీ కళ్ళ యెదుట కన్పిస్తున్న

దా మే...ఆ విధంగానైనా తృప్తి పడరాదూ?!..." అనేసి తండ్రి సాదరంగా బుజ్జగించినప్పుడు నిర్లిప్తంగా నవ్వటం కంటే వేరే ఏమీ చెయ్యలేకపోయాడు.

"నీతో మాట్లాడకపోవటం...దానికి మాత్రం ఆనంద మనుకున్నావా?!...నువ్వు కళ్ళముందు కన్పిస్తున్నప్పుడు, పలుకరిస్తున్నప్పుడు...అది నీ తల నిమిరలేక పోతున్నందుకు, నీ ముఖంలోకి చూచి జవాబు చెప్పలేకపోతున్నందుకూ... నీకంటే యెక్కువ వేదనకు గురవుతోంది. అది పడే బాధ... అనుభవించే వ్యథ నా ఒక్కడికే తెలుసు..." అనేసి తండ్రి నోటినుండి సమర్థింపు విన్నప్పుడు...అమ్మకొచ్చిన కష్ట మేమిటో...అందుకుగల కారణమేటో తనతో యెందుకు చెప్పటంలేదా అని గొణుక్కునేవాడు.

ఇంకా అమ్మకోసం తనేంచేయాలి?—ఏం చేస్తే అమ్మ తృప్తిపడి తనతో మాట్లాడుతుంది?...అనే ఆలోచనలు శాస్త్రిని పిచ్చివాడిని చేస్తున్నాయి–

డాక్టర్ ప్రతిరోజూ వచ్చి చూసి వెడుతున్నారు. కానీ– ఆరోగ్యాన్ని పుంజుకునేందుకు విరుద్ధంగా తల్లి మరింత అనారోగ్యంగా తయారవుతున్నదనే మాట డాక్టరు నోటినుండి వినేసరికి నిర్ఘాంత పోయాడు శాస్త్రి.

తల్లికి క్రొత్త నెత్తురు యెక్కించాలన్నాడు డాక్టరు.

ఇంట్లో యెవ్వరి నెత్తురూ అమ్మకు సూటవలేదని తేలి పోయింది.

తనకంటే గాఢంగా తల్లిని ప్రేమించే నాన్న, తమ్ముడూ చెల్లాయి నెత్తురే 'సూట' వనిది...తన నెత్తురు మాత్రం ఏం

పనికొస్తుందనిపించింది - అయినా డాక్టరు ముందు కెళ్ళి నిల్చుని చెయ్యి చాచాడు.

"డాక్టర్! అమ్మను బ్రతికించండి! నా నెత్తురు పైకి చెయ్యండి..."

"ఎంత మంచి మనసురా నీది...నీ మాత్రం జ్ఞానం మీ అమ్మకు లేకపోయె..." ప్రక్కనే వున్న తాతయ్య అస్పష్టంగా గొణిగేడు.

*　　*　　*

శాంతమ్మలో చలనం కన్పించింది.

రాఘవరావు ముఖంలో ఆనందం నిర్భాగ్యుడి చిరునవ్వులా వుంది.

శాస్త్రి తృప్తిగా తల్లి ముఖంలోకి చూశాడు.

తల్లి 'పల్సు' చూస్తున్న డాక్టరు ముఖం వికసించింది.

శాంతమ్మ కళ్ళు తెరిచి భర్తకేసి చూచింది.

"ఏం భయంలేదు, నువ్వు తప్పక బ్రతుకుతావ్. పెద్ద గండమే గడిచింది..." ధైర్యం చెప్పేడు భార్యకు రాఘవరావు.

"అవునండీ! మీకేం ఫర్వాలేదు. మీ పెద్దబ్బాయి నెత్తురిచ్చి మీకు ప్రాణదానం చేశాడు..."డాక్టరు అన్నాడు.

శాంతమ్మ చూపుల్లో భావం మారింది - బాధతో మూలిగింది.

"అవును శాంతా! నీకు యెవ్వరి నెత్తురూ పనికిరాదన్నారు. పెద్దవాడే నిన్ను బ్రతికించుకున్నాడు...నిజం

శాంతా!! ఇక వాడికోసమయినా నువ్వు బ్రతకాలి..." ఆశగా అన్నాడు రాఘవరావు.

"వా...డి...నె...త్తు...రా! అ...యి...తే...నే తొందరగా కళ్ళు...మూ...స్తా...ను ..మీరు...దుర... దృష్ట...వంతు...లు..." హీనస్వరంతో గొణిగింది శాంతమ్మ.

తల్లి నోటినుండి ఆ మాటలు విన్న శాస్త్రి గుండెల మీద బలంగా సమ్మెటతో కొట్టినట్లయింది - గుండెను రంపంతో కోస్తున్నట్లనిపించింది.

భార్యమీద రాఘవరావుకు అసహ్యం ముంచు కొచ్చింది-కోడలిపై తాతకు ఏవగింపూ కలిగింది.

"కనీసం కొన్ని గంటలయినా...మీకు దగ్గరగా బ్రతకగలిగే నన్ను...వాడి నెత్తురిచ్చి ... కొద్ది...నిముషా ల్లోనే, దూరం చేస్తున్నారు..." మళ్ళీ మూలిగింది.

శాస్త్రి కొయ్యబారిపోయాడు.

"నాకళ్ళ...ముందునుండి...వాడిని...వెళ్ళమనండి... ఈ...ఆఖరి క్షణాలలోనైనా...మీకు దగ్గరగా...వుండా... లనుంది."

బాధ శాస్త్రిని నిలువెల్లా కొరికేస్తోంది.

అడుగులో అడుగేసుకుంటూ నడిచి బైటకు వెళ్ళి పోయాడు.

భార్య మాటలు రాఘవరావును చీల్చివేసినయ్.

"శాంతా! ఇవి నీ ఆఖరి క్షణాలు కావు. నీ కొత్త జీవి జీవితానికి శాంతి కావాలి - జీవితంలో ఇంత చూచినా

నీలో మాతృత్వం ప్రవించకపోవటానికి కారణం నాకు తెలుసు...ఇన్నాళ్ళూ వాడిని చిత్రహింస చేసింది చాలక... మళ్ళీ యెందుకు వాడిని దూరం చేసుకుంటావ్..."

కళ్ళు విప్పి భర్తకేసి చూసింది శాంతమ్మ.

"శాంతా! నువ్వోటి పట్టుదలమనిషివి. మూర్ఖత్వంతో నీ మనసు రాయిచేసుకున్నావ్. మన పెళ్ళయి సంవత్సరం తిరక్కముందే మనిద్దరి మధ్య కలతలు ఏర్పాడ్డాయి. నిన్ను కాదని నేను యవ్వనపు పొంగులో మరో విధంగా సుఖపడా లనుకున్నాను. నీ మనసు గాయపరిచాను. అప్పటికే శాస్త్రి నీ కడుపున పడ్డాడు. అంచేత వాడొట్టి నష్టజాతకుడనీ... వాడు కడుపున పడటంవల్లనే మనిద్దరి మధ్య కలతలు ఏర్పడి నేను నీకు దూరమయ్యాననీ నీవు అపోహపడ్డావ్. అదే భావన నీలో మూఢనమ్మకంగా తయారై నీ మనసులో బలీయంగా పీఠం వేసుకుంది. మన సంసారం చక్కబడినా...నువ్వు వాడిని ప్రేమించలేక పోయావ్, దగ్గరికి తీసుకోలేకపోయావ్. మాతృత్వపు ప్రేమను నీలో పెంచుకోవటానికి బదులుగా...వాడిని అసహ్యించుకుని దూరం చేసుకున్నావ్. ఆ తర్వాత వాడు యెదురుపడినప్పుడల్లా తాత్కాలికంగా మనిద్దరిమధ్యా చెల రేగిన మనస్పర్థలకు కారణం వాడేనని మనసులో ముద్ర వేసుకున్నావ్. వాడిని ద్వేషించావ్...చివరికి నువ్వింత చేసినా, నీకు ప్రాణాన్నిచ్చిన వాడు వాడే శాంతా! - ఎప్పుడో ఏదో జరిగిందానికి వాడి తప్పేముంది నువ్వే ఆలోచించు - నిజంగా

వాడెంతో అదృష్టవంతుడు. అందుకే వాడే నిన్ను తిరిగి బ్రతికించుకో గలిగేడు. నిజం శాంతా! ఇప్పటికైనా నీ మనసులో స్థిరం వేసుకున్న అనుమానపు నీడలను దూరంచేసుకో. నువ్వు బ్రతుకు!...వాడి మనసు తెలుసుకో! శాంతా!!"

అంటున్న రాఘవరావు మాటల్లో రోదన ధ్వనించింది.

శాంతమ్మ బరువుగా నిట్టూర్చింది.

(అంకితం : "శాస్త్రి" కి.)